

Hoe Streuvels aan een broertje van de Gentse Draak geraakte

Gedurende heel de oorlog 14-18 deed de Jongensnormaalschool dienst als – natuurlijk Duits – krijgslazaret. Ik hoef u niet te zeggen wat die triestige gedaanteverwisseling voor de vredige, pedagogische inrichting te betekenen had. Geen wonder dat meerdere maanden dienden voorbij te gaan al eer de ontheemde normalisten hun blijde intrede konden doen in het meer of min opgekalefaterd schoolgebouw. Tevens mag ik nu niet verzwijgen dat die vier rampzalige oorlogsjaren heel wat roet komen gooien waren in het leven van onze ‘wandelande’ schoolmeesters in de dop. Waarvan akte.

Daar waar vóór '14 de school uitsluitend toegankelijk was voor inwonende leerlingen, de zg. internen, telde ze ná '18 bijna uitsluitend externen. Ge kunt u gemakkelijk voorstellen dat de eerstgenoemden niet weinig jaloers waren op de externen, al ware het slechts wegens de vrijwel onbeperkte vrijheid van beweging die voor de arme internen een onbestaand voorrecht was.

Dat onrechtvaardig verschil tussen de twee soorten studenten zou nog flagranter worden als omtrent Allerheiligen '19 een handvol derdejaars normalisten de koppen bij elkaar staken om – foei ! wat een heiligschenis ! – zonder uit te zien naar de toestemming door de Overheid te geven, een authentieke ‘Gentsche Normalistenbond’ te stichten.

Het duurde niet lang of ook enkele internen kwamen zich als leden aanmelden – ge kunt gemakkelijk raden met welke bedoeling, alleszins niet voor de schone ogen van de Gentenaars – doch rekenden helaas zonder de waard. Wie die waard was ? Wel, het weinig meegaande, weinig soepele schoolbestuur, dat alleen maar van die ‘bonderijen’ wilde weten als ze binnen de schoolmuren hun bedrijvigheden tentoonspreidden. Dat wilde zeggen dat een ‘surveillant’ aan de werkzaamheden van de Bond zou deelnemen. Ge kunt dat denken ! Eerlijk gezegd hadden de Gentenaars alias de externen de internen, die boeren, liever verloren dan gevonden.

De bond had als lijfspreuk ‘Wij Willen’ uitgedacht, een die boekdelen sprak en aan geen de minste eindigheid gebonden was. En met overtuiging besloten – laten we het maar grif toegeven dat zijn leden niet overliepen van modestie, veeleer de neiging vertoonden iets te veel hooi op hun vork te nemen – een waarachtig (natuurlijk handgeschreven – wat denkt ge wel) maandblad ‘uit te geven’ dat de veelzeggende, maar vooral veelbelovende naam van DE BRON zou krijgen.

Wat het alleszins ijverig volkje zich zoal voornam te realiseren ? Geen kleinigheidje als ge het wilt weten : om de 14 dagen zou er vergaderd worden. In de bovenzaal van de herberg Het Brouwershuis, gelegen aan de

Heilige-Geeststraat, een lokaal dat de jongens gratis voor niets mochten gebruiken omdat de caféhouder de oom was van een hunner en niet eiste dat er gedronken werd.

Op die vergaderingen werd er vooral, om niet te zeggen uitsluitend, aan literatuur gedaan : het voordragen van gedichten (van eigen maak en andere) en prozastukken en het debateren over de meest geliefde literaire figuren van het ijverig volkje. Over Timmermans' Pallieter; over Buysse's Bolleken; over Streuvels' Minnehandel; over Perks Mathilde; over Multatuli's Ideeën en wellicht nog over andere Gezelles en Bergmannen.

Ook – die kerels durfden nogal ! – organiseerden ze twee schitterende feesten. Variétéfeesten waarop gemusiceerd, gezongen, gemonologiseerd en geacteerd werd. Feesten die wonder boven wonder, een flink pootje zaad in het normalistenbakje brachten. Een van die feesten vond plaats in 'De Keukenmeid' te Ledeberg; het ander in het zaaltje van 't Midi-tje' gelegen naast de Minard Schouwburg, een café dat oorspronkelijk 'Café Minard' uitstak maar tegenwoordig omgedoopt is tot 'Muziek-Café 't Gebed zonder Einde'.

Als ge denkt dat daarmee de literaire kous af was, schiet ge een bok van formaat. Het was warempel niet voor de grap dat de heren Bonders in hun krachtdadig wapenschild het welluidend en fors 'WIJ WILLEN' geschreven hadden.

Maar goed, welke vermetele van die heren Bonders op een van hun bijeenkomsten het voorstel te berde bracht om *gezamenlijk een van de hun zo geliefde en gewaardeerde Schrijvende Sterren een bezoek te brengen*, heb ik spijtig genoeg niet kunnen achterhalen. Vast staat evenwel dat elk en d'een ZIJN kandidaat als DE aangewezen Ster wenste aangeduid te zien. Na veel over en weer gepraat en gepleit werd dan toch overeengekomen dat door stemming de uitverkorene zou aangeduid worden. Streuvels won het op een nippertje van Timmermans. Men zou dus, al ware het nog zo, aan het beroemd geworden Lijsternest een bezoek brengen. Stante pede stelde de secretaris van de Bond zich dan ook in verbinding met de nog beroemder bewoner van dat Nest.

Hiep ! hiep ! hoera ! De aankondiging van der normalisten bezoek bleek te Ingooigem in goede aarde gevallen te zijn, want vanuit die verre hoek van Vlaanderen kwam de verheugende melding :

Frank-Lateur, 15 aug. '20. Waarde, Best ware dat Gij zelf, eenige dagen op voorhand, een dag bepaalt voor Uw bezoek. Het is mij volstrekt onmogelijk zoo lang vooruit, te zeggen welken dag mij past. Alle dagen zijn mij goed, maar de verloftijd is voor mij vol verrassingen ! Met hooge achting Uw Stijns Streuvels.

Op 27 of 28 van de maand werd met schwing gevolg gegeven aan Stijns voorstel en gemeld dat hij de bezoekers mocht verwachten op donderdag

2 september.

Hoeft het gezegd dat de 16 jongens die het avontuur hoopten te mogen beleven, gedurende twee volle weken op hete kolen zaten ? Van die tijd moest natuurlijk gebruik gemaakt worden om de geplande reis voor te bereiden. Voor iedereen stond het als een paal boven water dat men zulk een groot man niet met lege handen kon of mocht benaderen. Weer werden de koppen bij elkaar gestoken. Weer werd gewikt en gewogen. Wat zal het wezen ? Bloemen ? (Wie denkt daaraan ?) Een boek over Gent ? (Bestond dusdanig ding ?) Een ingelijste gravure over Gent ? (Weinig origineel !) Een asbak ? Een vaas ? (Kom, kom.)

Uiteindelijk werd dan toch de knoop doorgemaakt. *Een Gentse Draak*. Een van de bende had – toeval of pure voorzienigheid – in de etalage van een winkel in de Veldstraat ‘Au Chinois’ of ‘Le Chinois’, een pracht van een, naar zou blijken, massief geelkoperen draak zien staan. Zonder dralen gaan informeren naar de prijs. Een fortuin ! De winkelierster : ‘Een uniek stuk, (25 cm lang, 14 cm hoog, 10 cm breed) beste heren. In de stad vindt ge er geen tweede’. Toen de dame evenwel vernam welk het beoogde doel van de bezoekers was, was ze zo vriendelijk wel een derde van de prijs te laten vallen.

‘Dat is geen werk’ zei Omer de knutselaar (1) ‘zo’n kostbare brok kunst nog geen simpel voetstukje te gunnen !’. En hij nam het metalen ondiep mee naar huis en monteerde het samen met zijn blinkende appel op een gepolijste palissanderhouten sokkel. Daarmee verre van voldaan te zijn voorzag hij het blokje van een koperen plaatje waarop hij vakkundig getletterkend had : GESCHONKEN DOOR DEN GENTSCHEN NORMA-LISTENBOND AAN STREUVELS.

Meteen werd het hoog tijd aan het avontuur zelf te denken.

‘Op hoop van zegen’ zei een bewonderaar van Heijermans, en de vurige enthousiasten trokken op woensdag 1 september, gewapend met hun draak de onbekende wereld tegemoet.

Het stond nu eenmaal vast dat ze vooraf een stukje van de Vlaamse Ardennen zouden gaan verkennen. Met als vanzelfsprekend hoogtepunt – woordspeling – de beklimming van de Kluisberg.

Met hun vijven – de vuige kapitalisten, want bezitters van een fiets – zullen ze als echte Eddy Merckxen naar Ronse trappen, waar ze door de anderen, de treingebonden proletariërs, zullen opgewacht worden. Om dan te zamen de wandeltocht aan te vangen. De een per fiets, de ander per boerentram, zullen ze voor de tweede keer elkaar opwachten. Dit keer te Tiegem waar Victor (Fieke de voetballer (2) een oom wonen had die het talrijk reisgenootschap op logies en ontbijt wilde trakteren (een ruime schuur gestoffeerd met dikke bussels springlevend stro zorgvuldig afgedekt met extra afgewassen bachen. Het vertrek was bijlange nog niet

in 't zicht toen met de grootste sérieux de verschillende door de leiders te vervullen rollen uitgedeeld werden. Ik zal dit zeggen en gij zult dat zeggen. En omdat de onderneming een onuitwisbaar spoor *moest* nalaten, werd Miele aangeduid om van de gebeurtenis een puik van een verslag op te maken.

Wie die Miele was ? Volgens de Burgerlijke Stand de genaamde *Emile Langui*, Geboren te Brussel op 31-10-1903; overleden te Anderlecht op 24-07-1980. Een toffe kerel, groot voor zijn leeftijd. In de ogen van de meisjes een 'schone jongen'. Een 'beestje' (aldus noemde men de eerstejaars normalist) dat de eerste van zijn klas was en de volgende jaren de eerste van zijn klas zou blijven. Met haastige spoed trok hij naar de Universiteit die hij drie jaar daarop verliet met de graad van licentiaat in de kunstgeschiedenis en de oudheidkunde. Na gedurende enkele jaren in een zg. lagere hoofdschool werkzaam te zijn geweest werd hij in een andere instelling met een cursus kunstgeschiedenis belast. In zijn vrije (!!!) tijd deed hij aan journalistiek, stichtte en beheerde hij Radio Vlaanderen. Even vóór W.O. II verliet hij het onderwijs om zijn eerste stappen te zetten in de administratieve wereld. Begon met privé-secretaris te zijn van de minister van Openbare Werken (G. Balthazar). Die baan was eigenlijk niet wat hij zich als ideaal voorgespiegeld had. Alras wipte hij over naar het Ministerie van Openbaar Onderwijs en Schoone Kunsten. Na de oorlog hernam hij zijn plaats in hetzelfde ministerie, ditmaal in de hoedanigheid van Chef van de Dienst voor Kunstpropaganda. Kortom, hij maakte als ambtenaar een all-round carrière om deze uiteindelijk te beëindigen als ere-directeur-generaal. Naam en faam verwierf hij met de uitgave van een lijvig boek gewijd aan Frits vanden Berghe, verschenen in 4 talen. Doch laten we *Langui* zijn gang gaan en terugkeren naar *Miele*.

Vraagt ge mij of hij zich menselijk van de opgelegde taak kweet ? Luister veeleer hoe hij zich uit de slag trok en of een ander 'beestje' het beter zou gedaan hebben. Ik kopieer de bladzijden proza zoals het uit *Miele's* pen gevloeid is. En zoals ze neergeschreven werden in DE BRON.

'EEN KLEIN ONDERHOUD MET EEN GROOT MAN. Ingoyghem 2 September 1920. Op het Lijsternest van STIJN STREUVELS.

Midden op den steenweg staat de gansche lawaaierige bende te wachten, om, op een wenk der twee afgevaardigden het Lijsternest te bestormen. Het teeken wordt gegeven, maar zoo heel verschrikkelijk gaat het er niet aan toe. Kalmpjes en braaf als schooljongens onder het oog van den meester wandelen we twee aan twee het kiezelpad op, wrijven duchtig de modder van onze zolen af en stappen binnen.

In den deurpost van het ontvangvertrekje wacht 'de Man' ons op, zeer los gekleed, zonder boord of das, met blinkende werkvest, witte broek

en muilen. Goedig glimlacht hij ons toe met zijn verwilderden haarbos en zijn nog meer verwilderde snor. Terwijl hij ons de hand drukt, weet hij op elk iets te zeggen. 'Gaat zitten, heeren !' Dat blijkt alras onmogelijk, daar er geen twintig stoelen voorhanden zijn.

De ontvangkamer is bijzonder smaakvol versierd : de algemeene kleur is groen. In 't midden een groote tafel, met groen laken, een paar vazen en veel lijvige boeken. Een haard met een glanzende Vlaamsche stoof, vol blinkend koperen keukengerief; op den schoorsteenmantel : Vlaamsche potten, aardewerk, teljooren, beeldjes, een paar pistolen en ouderwetsche sabels; een primitief geschilderd beeld der Heilige Maagd. Tegenover den haard : een boekenkast, bomvol, met van boven reusachtige aardentotten. Verder een piano, twee leunstoelen naast de stoof. De wanden vol schilderijen, kinderportretten en landschappen.

Middelerwijl ik sta te krabbelen steekt Wim (3) van wal met zijn speech. Stijn leunt tegen de tafel, steunt met bei zijn vuisten erop en plaatst zijn eenen voet boven den anderen. Hij zwijgt gansch den tijd, luistert aandachtig, knikt af en toe bijna onmerkbaar en knijpt zich nu en dan de huid onder de kin samen. De groote Man slikt geduldig de drie opeenvolgende vergelijkingen van den onderwijzer 1° met een berg, 2° met een beek en 3° met een lampje (als ik het goed voor heb). Als Wim de kraan van zijn welsprekendheid toedraait, haast zijn satelliet N.R. (4) zich het geschenk voor den dag te brengen en reikt het Streuvels aan met een averchtsche beweging over de tafel. Hij bekijkt het eens even en zet den draak te pronk op een naaidoos. Hij antwoordt eenvoudig en traag : 'Ik dank u wel. Het is mij zeer aangenaam wat gij mij aanbiedt en 't spijt mij dat ik niet dadelijk op de gewenschte manier mijn dankbaarheid kan bewijzen. Gij zoudt misschien gaarne de kamer, waar ik werk 'ne keer zien; dat zal ik u toonen !'

Punt, 't is al, en daar gaat hij ons reeds voor naar de kamer waar zoo menig meesterwerk werd neergeschreven.

De werkplaats is een even klein vertrekje als de ontvangkamer. We overstroomden het werkelijk met ons bende. Hij leidt ons rechtstreeks naar de werktafel, die staat in een nogal diep inspringend hokje der kamer, zorgvuldig afgesloten met dikke gordijnen. Hij spreekt geen woord maar wijst ons met een gebaar te schouwen door het groote raam, dat zich van den eenen wand tot den anderen uitstrekt. Doch een dichte nevel belet ons te genieten van het heerlijke landschap, dat hij van hier zoo meesterlijk en zoo dikwijls beschreef. 'Gij treft het juist slecht, zooals altijd als er bezoekers komen. Anders strekt zich het zicht tot in het oneindige uit !' O ! Wee ! daar heeft hij mij in de gaten; mijn verwenscht potlood krast dat het een aard heeft. Aanstonds radende wat er gaande is, zegt hij gemeedelijk : 'Doe maar gelijk gij thuis waart, zie maar op uw gemak rond'.

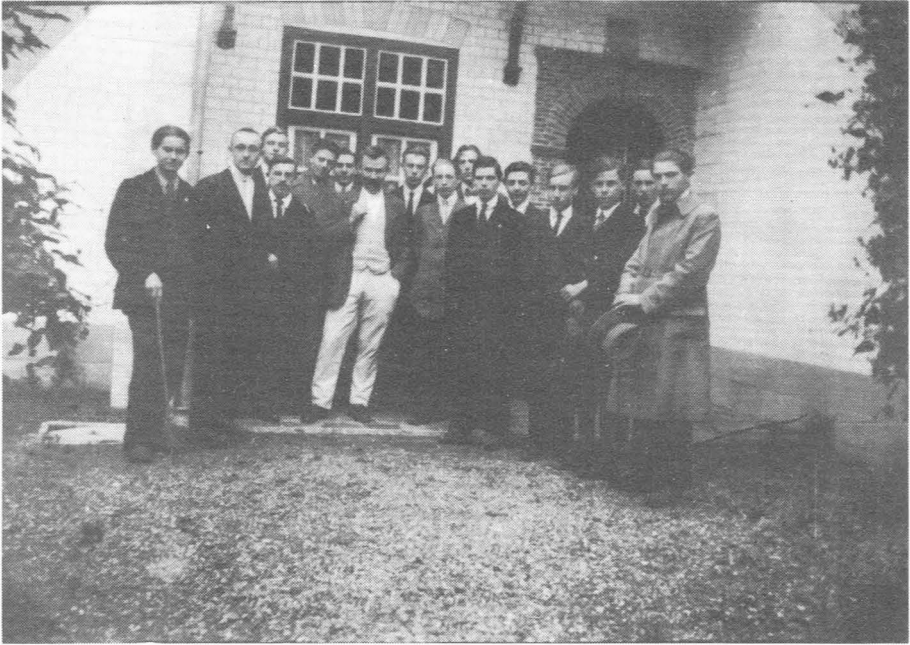

Het Lijsternest. Ingoijghem.

J. van Dremmel
2 Sept. 20

Misschien kan ik u plezier doen met een zichtkaartje van het huis...

Ik laat het mij geen twee maal zeggen en nauwkeurig als een deurwaarder, neem ik den inboedel op. Boeken links van u en boeken voor u, in de hoeken groote plaasteren beelden, waaronder de 'gevleugelde Victorie'; aan den wand hangt een zwart fluweelen banier, waarop zich het plaasteren doodenmasker van Gezelle scherp afteekent; in het hokje een groote bronzen buste, ook van Gezelle; aan den schoorsteenmantel een marmeren crucifix en een wel voorzien pijpenrek met zinspreuk : 't Is geen man die niet rooken kan !'; verder een klein tafeltje met een schrijfmachien (teeken des tijds) en aan de wanden schilderijen en portretten. Middelerwijl heeft hij zich tot anderen gericht : 'Wat zijt gij van plan te

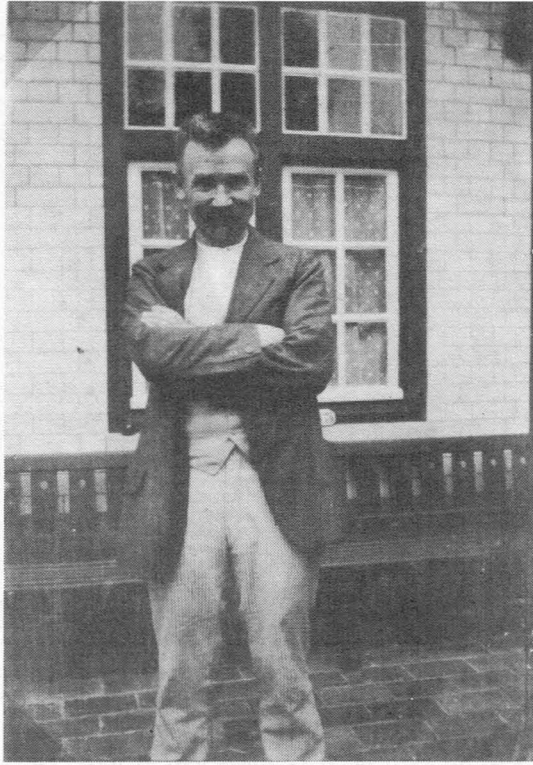
Nu willen we het kiekje nemen...

doen ? Gaat gij bij Verriest niet ? Het is heel gemakkelijk om vinden : gij gaat op den steenweg rechtdoor 't dorp, 't is 't laatste ordentelijk huis rechts. Als hij thuis is zal hem dat zeker genoeg doen; hij was gisteren in Leuven; ik kom ook nog maar juist terug'. Streuvels steekt heel gemakkelijk de handen in zijn broekzakken en spert de beenen open : hij is in zijn element... 'Hebt gij les van Van Hauwaert ? (5) Neen ? Die is hier ook geweest met zijn leerlingen. Waar trekt gij henen ? Naar Tieghem ? Gij zult het goed treffen. Ik vertrek morgen ook, naar Veurne. Hebt gij niets gehoord van het monument voor Joe English ? Naar men mij gezegd heeft, heeft de commissie verzuimd de aanvraag te doen. Naar het schijnt is het monument weggehaald en zal men het zonder moeten doen. Dat is eenvoudig een verzuim, want daar zijn een massa formaliteiten voor te vervullen. Misschien kan ik u plezier doen met een zichtkaartje van het huis ?'

De groote Eenvoudige verdwijnt in de andere plaats, al zeggend 'Doe maar op uw gemak !' Even later verschijnt hij terug met een pak kaarten in de hand. Hij zet zich aan den lessenaar...

'Ik zal er mijn naam op zetten. Den hoeveelsten zijn we ? Den tweeden ? Dat weet ik nooit van mijn leven ! Ha ! Ha !'

Hij schrijft ! Streuvels schrijft ! Ga naar uw stad en zeg dat ge Streuvels hebt zien schrijven... Dat gaat mij zoo door den kop.

Nadat ik hem gekiekt heb...

'Dat zal een soort aandenken zijn. Wilt gij dat eens overgeven?' En terzelfdertijd blikte hij door 't venster, over 't land van tusschen Leie- en Scheldekant. Zijn natuur komt boven...

'Die misten maken het prachtig. Zoo is het uitzicht iederen morgen, van half-Oogst tot ver in den winter. Het is altijd even schoon, zoowel 's Winters als 's Zomers, als in de Lente en in den Herfst'.

Hij staat op en komt met de ellebogen op de leuning van een zetel rusten. Makker R. steekt het gesprek weer in gang: 'Hebt gij het 'Schoone jaar van Carolus reeds gelezen, Meneer?' 'Neen dat heb ik niet gelezen, er is te veel dat men moèt lezen. Dat is zoo een nabootsing van Pallieter, geloof ik, niet waar? Antoon Thiry (6) ken ik wel!'

Nu moet ik ook mijn woordje zeggen en stel de allerbeleefdste vraag: 'Op welke manier schrijft u Meneer?'

'O! Dat verschilt van boek tot boek. Ik heb juist gedaan met Genoveva. Ziet gij daar dat kastje? Dat steekt vol met geschriften daarover. Het schrijven eigenlijk gaat vlot: men denkt daar een jaar of tien aan en dan schrijft men dat zoo in een trek. De Vlasgaard was op drie maanden klaar. Maar voor Genoveva heb ik een massa documenten moeten verzamelen

September 1921 – Tweede editie van het avontuur – Veel nieuwe gezichten – Miele is er niet bij – Wim wel (2de van links) – De secretaris ook (4de van rechts).

van cultuurhistorische aard waar ik niets van af wist. Het onderwerp gaat vlug. Ik werk geregeld acht uren daags. Jammer dat door de omstandigheden de boeken zoo duur zijn. Dat is feitelijk een ramp voor de menschen want zij die leeren lezen hebben, lezen voort. Kunt gij nog gemakkelijk aan boeken geraken? Neen? O! vertel dat eens in Holland. Hoe wilt gij dan liefde opvatten voor uw vak? Nu willen we het kiekje nemen, dat zal best gaan voor het huis, zeker? Gaat maar door!

De gansche stroom blijft steken voor de deur. De eersten krijgen ze onmogelijk open. Streuvels dringt vooruit, werkt met armen en beenen en laat ons buiten. 'Gij zijt slechte inbrekers, hoor! Ha, ha, ha! de deur gaat hier open in twee keeren, gelijk in een koestal!'

Nadat ik hem gekiekt heb – driemaal voor alle zekerheid – leidt hij ons buiten den tuin, plamottert in de modder tot op den steenweg en drukt ons daar één voor één gulhartig de hand. 'Tot toekomstige jaar, hein?' Miele.

EPILOOG

Het spreekt vanzelf dat Streuvels' tip inzake de kennismaking met Verriest met plezier verwerkelijkt werd. Helaas was het niet de Oude Heer die de bende verwelkomde maar diens huishoudster die er verstand van

had volk te ontvangen. 'Meneer pastoor is naar Kortrijk geroepen en komt pas vanavond weer'. Geen nood. Ze trakteerde de teleurgestelde jongens op een snoepje. Als troostprijs. 'Wel bedankt ! En doe de groeten aan meneer !'

Voor de rest verliep de thuisreis – te voet, per fiets, per trein – in de allerbeste voorwaarden. En wat de slotzin betreft door 'de groote man' bij het afscheid uitgesproken, ze kwam in geen dovemansoren terecht. Begin september '21 werd de globetrotterij succesrijk overdaan. Ja, de bezoeken door de Gentse jongelui gebracht zijn voor Stijn werkelijk aangename en gewaardeerde gebeurtenissen geweest. Vooral die draak bleek in 's mans gratie gekomen te zijn : die bleef namelijk – en blijft nog na 62 jaar – een ereplaats innemen in de kamer waar hij meestal werkte. Neen, het was beslist niet pro forma dat hij zijn sympathie voor het koperen monster toonde. Dat kunt ge met eigen ogen ervaren bij het lezen van de citaten ontleend aan de brieven die de schrijver op verschillende tijdstippen Gentwaarts stuurde.

Sedert een paar jaar is het Lijsternest een Provinciaal Museum geworden dat het bezoek waard is. Om het met een gemenenplaats te zeggen : Stijn Streuvels' geest waart er in al de plaatsen rond.

M. VAN WESEMAEL

NOTEN

1. Omer werd leraar verbonden aan het Stedelijk Technisch Instituut. Ik vrees dat hij spijt zijn 82 jaar het knutselen nog niet afgeleerd heeft.
2. Licentiaat Lichamelijke Opvoeding; verbonden aan het Atheneum te Ronse; was gedurende lange tijd trainer van de plaatselijke voetbalclub. Overleed vroegtijdig.
3. Wim de filosoof werd Rijksinspecteur L.O. Verblijft thans te Brussel.
4. Licentiaat Pedagogische Wetenschappen; werd directeur van de Rijksmiddelbare School te Zelzate.
5. Werd geboren te Gent op 16 mei 1868. Overleed er op 11 febr. 1961. Begon zijn loopbaan als atheneumleraar (Gent). Werd naderhand inspecteur van het Rijksmiddelbaar en Hoger Onderwijs. Beëindigde zijn carrière als directeur van de Gentse Normalschool. Voorzitter van het Willemsfonds. Maakte van 1932 tot 1958 deel uit van de Beheerscommissie van het Museum voor Volkskunde.
6. Werd geboren te Leuven op 8 september 1888. Overleed te Antwerpen op 13 juli 1954. Studeerde aan de Gentse Rijksnormalschool. Directeur van de Lierse Normalschool. Leraar Nederlands aan de Gentse Normalschool van 1917 tot 1918. Wegens activisme veroordeeld week hij uit naar Nederland. Geamnestieerd in 1930 vestigde hij zich te Antwerpen waar hij de boekengilde 'Die Poorte' stichtte en beheerde. In samenwerking met Timmermans schreef hij 'Begijnhofsproken'. Als zelfstandig auteur schreef hij een niet onaanzienlijk aantal romans en verhalen, o.a. 'Het schoone Jaar van Carolus' (1920), 'Mijnheer Pastoor en zijn Vogelenparochie'.

1 October '20

FRANKLATEUR

Wanda.

De "Draak" : heb ik hier
 niet en en ik wil
 winterwerk omge, hand
 ik er aan te nogmaals
 te zeggen hoe aangenaam
 mij 's bezocht der Gantke
 Normalien-Gawent is!
 Oorlofs heb; De Haam-
 deke Linné met wel
 een pogen worden,
 maar wil beter dan
 dat is het; gelijke p^o ?
 van held? Dan innulijke
 onbeikeling v.d. Gaat
 man hopen te trachten.

Ik hoop dat je te Dan
 terug te komen mag van
 Der Gaat - Jij wie be-
 spijk te maekte fare mag
 Gergan - altyd welkom!

Mijn Geringe
 Frijnd Overvloed

STYN·STREUVELS

8 Oktober '46

Dat is een welkome herin-
nering van voor 25 jaar!

De Gentsche Draak staat
hier nog altijd, opinnend
geblonken te prijken en heeft.

Samen met de bewoners
van het Lysternest, geluk-
kig den oorlog overleefd
en staat er nu, 't is te hopen
nog voor langen tijd, in
eere!

Met hartelijken Dank
voor gelukwensch en
minzamen greet vanden
jubilaris

Styn Streuvels

STIJN STREUVELS
'HET LIJSTERNEST'
INGOYGHEN

Oktober '66

Waarde Heer.

Met genegenheid

De Koperen Draak van Gent heeft twee oorlogen ondergaan maar ze prijkt nog immer op haar zelfde plaats... en glanzend geblonken.

Ja, waar is de tijd? We worden oud, doch ik herinner me nog goed het bezoek der studenten.

In 1966 : De Koperen Draak...